

Prædiken til 6. søndag efter påske Joh. 17, 20-26

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.« Johannevangeliet 17,20-26

Konfirmation i Zürich og i i Riehen 2016.

I alle de mange år jeg har været præst, har jeg benyttet mig af den klassiske præsteko-reografi foran alteret, det vil sige den måde, præsten står på foran alteret. Når jeg har læst højt af Bibelen, har jeg haft ansigtet vendt mod menigheden, og når jeg på menighedsens vegne har læst en bøn, har jeg haft ansigtet mod alteret. Meningen med denne teatraliske opførelse er den, at der i gudstjenesten altid er tale om to henvendelser: Med præsten som talerør henvender Gud sig for det første til mennesker. Det er det, vi tænker på, når vi siger, at vi går i kirke for at høre Guds ord. Men i kirken er det for det andet også mennesker, der henvender sig til Gud. Det er tilfældet, når præsten er talerør for menigheden med en bøn eller en bekendelse, som er henvendt til Gud.

Det er faktisk først her i Schweiz, at jeg en gang imellem har ændret på den praksis, fordi jeg af og til skal benytte et kirkerum, som ikke er indrettet på luthersk vis, men på calvinistisk eller reformert vis, hvilket vil sige, at jeg så må stå bag ved alteret, som

ikke er ret meget andet end et almindeligt bord.

I teksten, som vi i dag holder konfirmation med, ser vi Jesus som præst. Hele kapitel 17 i *Johannesevangeliet* kaldes derfor også Jesus ypperstepræstelige bøn. For en gangs skyld vender Jesus ryggen til os på samme måde, som præsten under gudstjenesten med ryggen mod menigheden er vendt med ansigtet mod alteret under læsningen af de bønner, som gælder for os alle sammen. Bønnens ord gælder os, men den er henvendt til Gud. I alt, hvad Jesus sagde og gjorde blandt mennesker, er der denne dobbelte henvendelse, nemlig henvendelsen til mennesker og henvendelsen til Gud.

Alle fire evangelier i *Det ny Testamente* er fyldt med fortællinger om, hvordan Jesus havde sit ansigt vendt mod mennesker af alle mulige slags, farisæere, toldere, landsforrædere og syndere, mennesker, som havde misbrugt deres liv, og mennesker, som slet ikke havde turdet bruge livet. Der var de spedalske, som var blevet snydt for livet, og røveren på korset ved siden af, som var blevet frakendt retten til livet. Altid hører vi om, hvordan Jesus vendte sit ansigt til dem, som andre vendte ansigtet bort fra. Men i denne henvendelse til mennesker er der samtidig forudsat en henvendelse til Gud som en bøn om, at Gud i sit rige ville lade alt det stå ved magt, som Jesus her på jorden sagde og gjorde blandt dem, som han havde sit ansigt vendt mod.

I Jesu bøn koncentrerer denne dobbelte henvendelse til mennesker og til Gud i orden om, at vi alle må være ét, ligesom han er ét med Gud. Bønnen lyder som et testamente, Jesu sidste vilje: ”Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt”. Det vil sige, at han beder om, at den enhed, som her i verden og tiden skabes af hans ord, må blive til i fuldkommen forstand hos Gud.

Her i verden og i tiden lever vi i det foreløbige. Alt, hvad vi foretager os og beskæftiger os med her i livet, er kun noget foreløbigt, uanset hvor meget det fylder i vores hverdag. Alle vore venskaber og fjendskaber, alle vore meninger og holdninger, alt det, som vi i øvrigt tror på og slås for, er alt sammen kun noget foreløbigt. Også kirken er kun noget foreløbigt. Den er et sted, hvor vi foreløbig kan gå hen med vore sorger og glæder i håb om, at Gud vil se med kærlighed på det alt sammen. Kirken er et sted, som vi specielt har indrettet til, at vi dér i fællesskab kan høre det ord, som uden forskel gælder os alle sammen og binder os til Gud.

Der er noget, som er foreløbigt på den måde, at det skal gå til grunde og forsvinde. Og der er noget andet, som er foreløbigt i den forstand, at det senere skal forklares og blive fuldkomment.

Som bygning og som institution i det folkeli-

ge landskab er kirken noget foreløbigt, som skal forsvinde. Men Ordet, som vi hører, skal ikke selv gå til grunde og forsvinde, det skal tværtimod forklares, det vil sige, det skal vokse i klarhed, indtil det fuldbyrdes i Guds rige, hvor vi skal være ét i Kristus, ligesom han er ét med den himmelske Far.

Vi gør os ofte skyldige i den misforståelse, at vi lever i fuldendelsen, hvor intet må være uklart og dunkelt, og hvor vi derfor også gør krav på at skulle forstå alting fuldt ud og lige med det samme. Alt skal være gennemskueligt. Det er en opfattelse, som man måske især har i de unge år, hvor man vil have det hele på én gang. Men det går bare ikke! For sådan er det ikke! For vi lever nu engang i det foreløbige, hvor vi kun kan erkende stykkevist og delt, som Paulus udtrykker det. Derfor må vi lære, at her i foreløbigheden forstår vi kun lidt efter lidt, og de aller vigtigste ting i livet forstår vi måske aldrig. Men midt i denne foreløbighed har Gud givet os sit ord, for at vi skal holde os til det. Og det skal vi gøre i tillid til, at det, som vi ikke forstår nu, siden skal forklares og fuldbyrdes hos Gud i hans rige. Indtil da har vi brug for vor Herres forbøn, for at vi må blive i den kærlighed, hvormed han har elsket os.

Døden adskiller, men kærligheden forener. I vor Herres ord har Gud her på jorden og midt i alt det foreløbige ladet sin kærlighed råde helt ud i det yderste mørke for at forene os med sig selv. Om det så er i dødens adskillelse, er vi til for Gud, bundne til ham ved hans kærligheds fuldkomne bånd.

Det budskab er slet ikke noget dårligt budskab at holde konfirmation på.

Amen!

Kresten Drejergaard
biskop emer.

Salmer:
290, 674, 1-3, 291, 318, 192, 7, 401

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk